

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/31/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314010686
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Bugeľ
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8314010686.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Bugeľa a sudcov JUDr. Petra Farkaša a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 01.10.2015, v trestnej veci proti obžalovanému Ing. Z. W., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/179/2014 zo dňa 15.04.2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného Z. W..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné uznal obžalovaného Ing. Z. W. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

že dňa 21.10.2013 v čase okolo 11.00 hod. v l. smerom z kruhového objazdu v ľavom jazdnom pruhu po F. C. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia, ev. č. HE 479BB, ktorého vedeniu a situácii v cestnej premávke nevenoval náležitú pozornosť a s vozidlom na priechode pre chodcov nedal prednosť chodcovi mal. B. K., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v tom čase prechádzal cez priechod pre chodcov so svojou matkou A. K. a sestrou M. K. z pohľadu vodiča z ľavej strany vozovky na pravú, pričom iné vozidlo, ktorého posádku tvorili vodič M. L. a spolujazdkyňa N. P., idúce v pravom jazdnom pruhu jednosmernej dvojpruhovej cestnej komunikácie už v čase približovania auta, ktoré riadil Ing. Z. W., stálo pred priechodom pre chodcov a dávalo prednosť chodcom A. K. a jej deťom prechádzajúcim po priechode cez cestnú komunikáciu, čím porušil povinnosť vodiča dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť, uvedenú v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f), zákona č. 8/2009 Z.z., o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho došlo k tomu, že svojím autom zrazil mal. B. K., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v dôsledku zrážky utrpel zranenie a to pohmoždenie v oblasti pravého lakťa ľahkého stupňa, pohmoždenie v oblasti pravej strany panvy ľahkého stupňa, pohmoždenie v oblasti pravého kolena ľahkého stupňa a zranenie v oblasti hrudno-driekovej chrbtice ľahkého stupňa s dobou liečenia v trvaní 18 dní, počas ktorých bol mal. B. K. obmedzený vo fyzickej aktivite.

Uložil mu za to podľa § 158 Trestného zákona, prihliadajúc na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona, určil skúšobnú dobu na jeden rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, uložil obvinenému trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze viesť motorové vozidlá všetkých skupín, na ktoré je podľa zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov potrebné vodičské oprávnenie, na dva roky a šesť mesiacov.

Proti tomuto rozsudku, po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásil odvolanie obžalovaný. Odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu aj odôvodnil s tým, že v odôvodnení odvolania uvádzal, že skutková veta, ktorá nie je totožná so skutkovou vetou uvedenou v obžalobe, bola podstatne doplnená súdom, v zmysle ktorej aj súd rozhodol a táto je nepresná a nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd na štvrtej strane v druhom a na šiestej strane v poslednom odseku svojsky a nesprávne hodnotí obranu obžalovaného, a to najmä: nejakým údajným rozporom obžalovaného v prípravnom konaní a v konaní pred súdom, kedy sa podľa súdu asi javí ako nelogické jeho vyjadrenie, že dával prednosť žene a jej dieťaťu s tým, že mu vbehol na priechod v poslednej chvíli poškodený, čo sa zaiste v žiadnom prípade nevylučuje.

Výpoveďou svedka Bc. R., ktorá by dokonca mala vylučovať obranu obžalovaného, no celkom istotne ju práve len a len potvrdzuje, nakoľko tento svedok spolu s kolegom Y. vykonávali inkriminovaného dňa hliadkovú službu PMJ PZ a na miesto nehody došli v služobnom motorovom vozidle a k udalosti prišli náhodne. Všimli si vozidlo mestskej polície a hlúčik ľudí. Podľa svedka bolo vozidlo odstavené pri priechode pre chodcov za kruhovým objazdom. S vozidlom sa nehýbalo, dokiaľ neprišla dopravná polícia, ktorá vozidlo zamerala a odfotovala. Počas ich pobytu na mieste dopravnej nehody až do príchodu dopravnej polície sa s vozidlom obžalovaného nehýbalo. Vozidlo obžalovaného stálo podľa svedka v jeho jazdnom pruhu prednou časťou vozidla k priechodu pre chodcov. Svedok sa obdobne vyjadril aj v prípravnom konaní, dokonca uvádzal, že vozidlo stálo pred priechodom pre chodcov.

V tomto kontexte potom iné dôkazy, ako napr. výpoveď svedka P., ktorá na piatej strane uvádza, že obžalovaný po zrážke pokračoval vo vedení vozidla, s autom zastavil až niekoľko metrov za priechodom, fotodokumentácia vozidla a najmä zápisnica o obhliadke miesta dopravnej nehody vo vyšetrovacom spise z prípravného konania po nehode, kedy je auto zachytené skutočne za priechodom pre chodcov, pôsobia či zaznievajú ako mäťúce, nelogické, protichodné a celkovo teda z toho vyplýva, že buď skutkový stav, na podklade ktorého došlo k ustáleniu zodpovednosti alebo aj dôkaz - Znalecký posudok č. 4/2014 zo dňa 19.1.2014 Ing. L. A., nie sú zrejme správne. Znalec evidentne vychádzal z meraní a výpočtov, ktoré nezodpovedajú reálnemu stavu. Nie je možné, s ohľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, prehliadať podstatný rozpor, kde vlastne sa auto nachádzalo, čo by zakladalo pravdepodobne aj iný priebeh nehodového deja), či kde vlastne dopadol poškodený (čo by zakladalo pravdepodobne iné zranenia).

Zápisnica o obhliadke miesta dopravnej nehody nie je zrejme správna, a teda nemôže z tohto ohľadu byť správny ani posudok. Túto skutočnosť namietal obžalovaný už aj v prípravnom konaní, no vôbec sa na ňu nebral ohľad. Ďalej odvolateľ poukázal, že obžalovaný žiadal o účasť na rekonštrukcii, z ktorej zápisnica zo dňa 13.1.2014 sa nachádza v spise, ktorá by mohla prispieť k správnejšiemu ustáleniu skutkového stavu, no napriek včasnému ospravedlneniu, keďže termín rekonštrukcie mu bol daný na vedomie len v daný deň a ani on ani je právny zástupca sa na tento termín pre krátkosť času nevedeli dostaviť, mu účasť na nej nebola umožnená, čím boli porušené jeho práva.

Skutočnosť, že auto obžalovaného bolo posunuté, osvedčuje vyjadrenie obžalovaného aj svedok Bc. R., pričom s ohľadom na tieto vyjadrenia je pravdepodobné, že poškodený mohol skutočne spadnúť pred auto práve na priechode pre chodcov (v opačnom prípade by poškodeného potom obžalovaný zrejme vozidlom prešiel), a teda by oba posudky boli nesprávne. Ak sa s autom nehýbalo do príchodu dopravnej polície, je nelogické, ako sa potom mohlo zachytiť podstatne za priechodom pre chodcov.

Orgány činné v trestnom konaní a navyše aj súd nepochopiteľne zamietli námietky a návrh obžalovaného už od prípravného konania, a to, aby v konaní bol ustanovený nezávislý znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia alebo traumatológia, ktorý by v dôsledku vád znaleckého posudku č. 73/2013 znalca MUDr. V. A. a jeho Doplnku k znaleckému posudku č. 73/2013 zodpovedal na najmä to, ako dlho bol poškodený obmedzený na obvyklom spôsobe života, a na základe čoho bola poškodenému stanovená diagnóza podvrtnutie oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice ľahkého stupňa. Odvolateľ vníma ako rozhodujúce s ohľadom právneho posúdenia skutku, teda na stanovenie, či sa v danom prípade jedná o trestný čin alebo o čin nižšieho stupňa spoločenskej nebezpečnosti.

Vady a rozporné závery neboli odstránené podľa názoru odvolateľa ani dodatočne, a to ani výsluchom znalca na hlavnom pojednávaní, práve naopak, znalec vniesol oveľa väčšie pochybnosti, resp. potvrdil,

že ošetrojúci lekár nerobil žiadne vyšetrenia na objektívne ustálenie zdravotného stavu. Napriek námietke vo vzťahu k osobe znalca orgán činný v trestnom konaní poveril znalca MUDr. A. dokonca vyhotovením doplnku k tomuto posudku a znalec sa de facto vyjadroval k vlastným záverom svojej práce a práce svojich podriadených, čo vo svojom výsluchu jednoducho poprel tým, že jeho podpisovanie sa pod dokumentáciu je len rýdzo formálnou záležitosťou, s čím zaiste nie je možné súhlasiť.

Za veľmi podstatnú skutočnosť, ktorá znižuje váhu tohto dôkazu, považuje odvolateľ skutočnosť, že znalec sa v posudku vyjadroval o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel už pred svojím ustanovením za znalca v tejto veci a že sa vyjadroval o úkonoch svojich vlastných a svojich podriadených, navyše sú o dôkaze nejasné, nelogické a nezrozumiteľné ustanovenia, ktoré neboli odstránené ani doplnkom k nemu ani jeho výpoveďou.

Znalec sa podľa názoru odvolateľa k otázke orgánu činného v trestnom konaní k tomu, na základe akých skutočností bol vyslovený záver u poškodeného, v zmysle podvrtnutia v oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice, vyjadril úplne vágne, resp. sa k nemu vlastne ani nevyjadril. Logické nejasnosti posudku a doplnku vidí odvolateľ v tom, že v posudku sa uvádza, že najpodstatnejšie poranenie, pre ktoré bola stanovená doba liečenia v trvaní 18 mesiacov, bolo viazané na ťažkosti v oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice a nie na ostatné ťažkosti - pohmoždenia. Z nijakých záverov, vyšetrení či objektívneho ustálenia tohto poranenia podľa názoru odvolateľa nevyplýva, toto sa len konštatuje už pri prijatí, a teda zrejme nebolo žiadnym spôsobom objektivizované ako podvrtnutie v oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice.

Skutočnosť, že šlo len o nejaké možné a asi len subjektívne posúdenie rozhodujúceho poranenia v posudku, potom vlastne znalec v doplnku podčiarkuje, kedy uvádza, že vlastne najpodstatnejšie poranenie „sa dalo diagnostikovať už počas tohto vyšetrenia“ v nemocnici, ale sa tak počas hospitalizácie nestalo, pretože neexistuje žiadna zmienka o objektívnych príznakoch v tejto oblasti tela poškodeného. Je namieste uvažovať, či k zhoršeniu zdravotného stavu poškodeného nemohlo s odstupom času dôjsť aj v príčinnej súvislosti s inou aktivitou poškodeného, najmä s ohľadom na skutočnosť, že po prepustení z nemocnice sa poškodený cítil dobre, nič ho nebolelo. Odvolateľ trval na tom, že ak následne aj bol zdravotný stav poškodeného taký, že znižovalo to jeho pohyblivosť, že by cítil ešte bolesť, tento je a bolo možné s ohľadom na stav modernej medicíny aj objektívne ustáliť, avšak sa tak ani následne nikdy nestalo, pretože takto stav nejakých subjektívnych potiaží pri všetkej úcte potom vytvára dojem istej konfabulácie.

Aj keď síce neexistujú dôkazy potvrdzujúce obhajobu v tom, že v čase dávania prednosti neboli všetci traja chodci na priechode, zo samotného priebehu deja sa javí ako nelogické, že by obžalovaný, ktorý sa aj vyjadril, že dával prednosť žene s dieťaťom, jedno si nevšimol, ak teda skutočne šli v skupinke. Je vysoko pravdepodobné, že keďže došlo k zraneniu poškodeného, ktorý je maloletý, aj svedkovia zrejme pristupujú k vyjadreniam značne subjektívne, keďže jednou je matka poškodeného, ďalšou takisto matka a jej partner. Nie je preto podľa názoru odvolateľa jednoznačne preukázaný záver, ku ktorému došiel súd, že konanie obžalovaného by malo mať všetky znaky prečinu v zmysle ust. § 158 Tr. zák. Obžalovaný naďalej zotrváva na vyjadrení, že mu poškodený náhle vbehol do jeho jazdnej dráhy a že v čase približovania sa k priechodu nebol na tomto priechode.

Odvolanie odvolateľ podal aj čo do výroku o uložených trestoch, pretože sa súd navyše nijako nevysporiadal logicky a preskúmateľne so skutočnosťou, že prečo sa obžalovanému uložil trest vyšší, ako tomu bolo v rozkaznom konaní, pričom odvolateľ má za to, že takto uložený trest je neprimerane vysoký oproti skoršiemu trestu, pričom k nijakej zásadnej zmene stavu nedošlo. Okresný súd uvádza, že údajne nezistil poľahčujúce okolnosti, no nebral na zreteľ, že obžalovaný oľutoval spáchanie tohto skutku, aj keď ho spáchal iným spôsobom, riadne vždy spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, viedol doposiaľ riadny život.

Vzhľadom na veľmi podstatné skutočnosti, ktoré vzbudzujú značné pochybnosti, najmä o tom, či skutkový stav je správne ustálený a či skutok má znaky trestného činu, navrhol odvolateľ odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. aby použijúc zásadu „in dubio pro reo“, obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako

aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd rozhodnutie o vine a treste odôvodnil tým, že obžalovaný Ing. Z. W. sa v konaní pred súdom necítil byť vinným zo skutku, ktorý mu prokurátor v obžalobe dáva za vinu. K priebehu samotnej dopravnej nehody uviedol, že v inkriminovaný deň išiel osobným motorovým vozidlom po F. A. smerom na B., prešiel cez kruhový objazd a pred sebou videl matku s dcérou, ktoré už boli na druhej strane jeho ľavého jazdného pruhu, teda prechádzali z jeho pohľadu zľava doprava. Išiel pomaly, ale vozidlo nezastavil, lebo už bol mimo svojej jazdnej dráhy. V tom mu cez priechod vbehol chlapec, ktorého zachytil ľavou stranou. Šľapol na brzdu a ostal stáť. Na aute nevznikla žiadna väčšia škoda. Išiel ku chlapcovi, ale už bola pri ňom jeho matka, s ktorou odišiel na chodník. Následne na miesto prišli mestskí policajti, ktorí zavolali RZP a políciu. Policajti mu dali fúkať a povedali, aby posunul auto ďalej, lebo zavádzalo pri premávke. Potom prišli dopravní policajti a vypočuli svedkov i jeho. Obžalovaný uviedol, že matka ťahala dcéru za ruku a keď vyšiel z kruhového objazdu, videl, že sú v pravom jazdnom pruhu. Vo svojom jazdnom pruhu nemal nikoho a vtedy mu vbehol chlapec. Po zrážke vystúpil z vozidla, išiel ku chlapcovi. V čase výjazdu z kruhového objazdu išiel rýchlosťou 10-15 km/h.

V prípravnom konaní priebeh dopravnej nehody opísal v podstate tak ako v konaní pred súdom s tým rozdielom, že v prípravnom konaní uviedol, že dával prednosť žene. K okolnostiam, za akých došlo ku dopravnej nehode uviedol, že išiel svojím motorovým vozidlom, a keď prichádzal ku priechodu pre chodcov s vozidlom spomalil, lebo dával prednosť nejakej žene, ktorá išla podľa jeho pohľadu s maloletým dieťaťom cez priechod pre chodcov z ľavej strany cesty na pravú. Keď žena s dieťaťom opustila jeho jazdnú dráhu, v jazde pokračoval ďalej. V okamihu, keď chcel pokračovať v jazde ďalej, mu nejaký malý chlapec vbehol do jazdnej dráhy. V tomto okamihu sa nachádzal na začiatku priechodu pre chodcov, ihneď dupol na brzdu a s vozidlom zastavil v polovici priechodu pre chodcov. Chlapca nevidel. Uvidel ho až vtedy, keď došlo k nárazu. Následne prišli na miesto policajti, ktorí mu dali fúkať, resp. podrobiť sa dychovej skúške. Potom mu policajti prikázali, aby svoje vozidlo posunul zhruba od polovice priechodu pre chodcov až do takej vzdialenosti, ako je zadokumentovaná na fotodokumentácii, teda až ku krajnici, pričom miesto, kde vozidlo stálo na priechode pre chodcov, daný policajt nevyznačil. Taktiež uvádzal, že išiel pomaličky, rýchlosťou asi 10-15 km za hod.

Z výpovede svedkyne A. K. vyplýva, že táto išla so synom a 4-ročnou dcérou od lekára. Chceli prejsť cez priechod pre chodcov smerom k pešej zóne mesta I.. Videla ako z Ulice Z., teda od malej železničnej stanice prichádza auto, ktoré im dávalo prednosť. Prechádzali cez dvojpruhovú komunikáciu, kde idú autá jedným smerom, z jej pohľadu sprava doľava. Auto, ktoré im dávalo prednosť, išlo po vzdialenejšom (pravom) jazdnom pruhu. Uistila sa, že od kruhového objazdu nejde nijaké auto, lebo by išlo po bližšom (ľavom) jazdnom pruhu. Keď od kruhového objazdu nevidela žiadne vozidlo, dala pokyn deťom, že idú cez cestu. Dcéra išla po jej pravej strane a syn v tesnom závесе za ňou po ľavej strane. Keď boli medzi 2-3 pruhom počula prichádzajúce auto sprava od kruhového objazdu, ktoré nebrzdilo. Uvedomila si, že keď nestiahne dcéru dopredu, auto ju zrazí. V tom ju prudko oboma rukami potiahla dopredu a keď sa otočila za synom, ktorý išiel v tesnom závесе za ňou, videla ako auto pravou stranou narazilo do pravého boku jej syna. Syn vyletel do vzduchu a spadol na zem. Chytila ho od chrbta zozadu a ťahala ho ku chodníku. Na chodníku jej syn povedal, že je v poriadku a nič mu nie je. Potom si všimla, ako svedkyňa z druhého auta, ktoré im dávalo prednosť, vybehla k autu obžalovaného, otvorila dvere a niečo na neho kričala. Obžalovaný potom vystúpil z auta a prišiel k nim na chodník. V tom čase išla od malej železničnej stanice hliadka, informovali sa, čo sa stalo. Policajti zavolali záchranku a ďalších dopravných policajtov. Auto obžalovaného podľa svedkyne zastavilo až za prechodom. Či obžalovaný dostal pokyn od policajtov auto premiestniť, odpovedať nevedela, lebo sa venovala synovi a záchranke.

Svedkyňa N. P., ktorá v čase dopravnej nehody išla autom (Volkswagen Passat) spolu so svojím priateľom M. L. a synom smerom na C. ulicu, uviedla, že na chodníku videli stáť chodcov, ženu s dvoma deťmi. Pred priechodom zastavili a dali chodcom prednosť. Chodci vstúpili na prechod, boli už takmer v polovici cesty, keď z ľavej strany od kruhového objazdu vyletelo červené auto a zrazilo chlapca. Najbližšie k autu, ktoré prichádzalo, bola malá dcéra, potom matka a syn. Matka musela počuť prichádzajúce auto, lebo strhla dcéru, aj ona stihla uskočiť, len už nestihla zachytiť syna. Auto narazilo do chlapca, chlapec vyletel do vzduchu. Videla, že šofér bezprostredne nezastavil, a preto sa sústredila na to, aby si zapamätala značku auta. Šofér s autom zastavil až niekoľko metrov za prechodom. Kričala za ním a po dosť veľkej chvíľke vystúpil z auta. Jej priateľ sa sústredil na ženu a dieťa, pýtal sa jej, či netreba

zavolať políciu, záchranku. Šofér auta, ktorý zrazil chlapca, namiesto matky odpovedal, že netreba, lebo sa nič nestalo. Pretože bola v amoku z toho, že ako môže povedať, že sa nič nestalo, že zrazil dieťa na priechode, nakričala na vodiča. Potom, ako chlapec spadol na zem, mu pomáhala matka. Ani táto svedkyňa nevedela uviesť, či policajti dali obžalovanému pokyn na presunutie motorového vozidla obžalovaného.

Taktiež svedok M. L. uvádzal, že keď dali prednosť žene, ktorá išla po priechode pre chodcov s dvoma maloletými deťmi, pričom títo chodci boli na treťom a štvrtom páse priechodu, vyrútilo sa z jeho ľavej strany červené vozidlo značky Škoda Fabia, zachytilo chlapca idúceho po priechode pre chodcov. Po náraze chlapec trochu vyletel do výšky kapoty a potom spadol na zem, vedľa auta po pravej strane celým telom na bok. Chlapec spadol vedľa auta do pravého jazdného pruhu. Preto sám z auta vyskočil pomôcť chlapcovi. Pomohol žene vziať chlapca na chodník, kde sa ho pýtali, čo mu je a pomedzi to volali záchranku. Jeho priateľka sedela vedľa neho vo vozidle, po náraze taktiež vyskočila z vozidla a utekala za vodičom vozidla, ktorý zrazil chlapca. Podľa tohto svedka vozidlo riadené obžalovaným išlo cca 40km/h. a k nárazu došlo pravou časťou vozidla - okolie svetla, smerovky. Červené vozidlo v čase nárazu stálo v strede priechodu pre chodcov. Po náraze červené vozidlo stálo cca 5 metrov od priechodu pre chodcov na ľavej strane. V čase nárazu bola žena s dcérou v strede vozovky spolu s dievčaťom. Po náraze chlapec vstal sám, ale ihneď opäť spadol. Na chodník mu pomáhal on a jeho matka.

Poškodený B. K. vypovedal, že po príchode k priechodu pre chodcov im dávalo prednosť nejaké vozidlo idúce od malej stanice v smere do centra mesta. Keď toto vozidlo zastavilo pred priechodom, mama a aj on sa presvedčili, či môžu bezpečne prejsť cez priechod pre chodcov. Keďže auto idúce od malej železničnej stanice zastavilo a od kruhového objazdu nič nejazdilo, vstúpili na priechod pre chodcov. Mama a sestra išli pred ním a on tesne za nimi. Keď bol asi na treťom páse priechodu, počul nejaký zvuk. Aj mama niečo pravdepodobne počula, lebo sa otočila. Hneď na to potiahla sestru dopredu. Keď sa otočil, hneď mu do pravého boku narazilo vozidlo. Vozidlo ho zachytilo pravou prednou stranou. Po náraze ho podhodilo a následne spadol na cestu pri pravom prednom boku vozidla. Keď ležal na zemi, prišla k nemu mama, ktorá mu pomáhala vstať a potiahnuť ho na chodník. Vodič, ktorý ho zrazil, ostal sedieť vo vozidle. Jeho auto zostalo stáť za priechodom. Z vozidla, ktoré im dávalo prednosť, vyšla príseďa a začala kričať na vodiča. Až potom vodič z auta vystúpil. Pri nehode si udrel pravý bok, mal udretú pravú nohu pod kolenom, mal posunutú chrbticu, dôsledkom čoho chodí na rehabilitáciu.

Okresný súd uviedol, že obranu obžalovaného spočívajúcu v tvrdení, že vozidlo po nehode premiestnil na pokyn polície, vylučuje svedok Bc. V. R., ktorý spolu s kolegom O. Y. vykonával inkriminovaného dňa hliadkovú službu PMJ PZ. Na miesto nehody došli v služobnom motorovom vozidle a k udalosti prišli náhodne. Všimli si vozidlo mestskej polície a hlúčik ľudí. Po zistení veci zistili, že na mieste sa už nenachádzala maloletá osoba, ktorá mala byť zrazená. Bola privolaná dopravná hliadka a do jej príchodu regulovali dopravu. Vozidlo bolo odstavené pri priechode pre chodcov za kruhovým objazdom. S vozidlom sa nehýbalo, dokedy neprišla dopravná polícia, ktorá vozidlo zamerala a odfotovala. Počas ich pobytu na mieste dopravnej nehody až do príchodu dopravnej polície sa s vozidlom obžalovaného nehýbalo. Vozidlo obžalovaného stálo podľa svedka Bc. R. v jeho jazdnom pruhu prednou časťou vozidla k priechodu pre chodcov.

Z výpovede svedka O. C. a Q. C. vyplýva, že po dopravnej nehode vodič vozidla červenej Škody Fabia stál pri svojom vozidle, ktoré bolo v čase príchodu ich hliadky zaparkované 3-5 metrov za prechodom pre chodcov.

Ďalej okresný súd vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. V. A., ktorý v znaleckom posudku uviedol, že u poškodeného sa počas odborných vyšetrení, či už po prijatí na chirurgické oddelenie alebo následne počas vyšetrení u MUDr. K., zistili objektívne príznaky poranenia, ktoré však poukazujú aj na možný ľahký stupeň pohmoždenia aj na možné podvrtnutie driekovej časti chrbtice. Z odborného hľadiska sa nedá vylúčiť, avšak ani 100% potvrdiť, či došlo súčasne k obojm poraneniám alebo len k jednému z nich. Samotné príznaky sa u poškodeného našli, poukazujú však na skutočnosť, že k jednému z týchto poranení došlo. Ďalej uviedol, že chlapec sa mal po 48 hodinách dobre natolko, že mohol byť prepustený z oddelenia a nenašli u neho iné závažné poranenia, ako sú uvedené v prepúšťacej správe. Na základe čoho došlo po jeho prepustení k zhoršeniu zdravotného stavu, je veľmi ťažké odpovedať a možno o tom iba polemizovať. K podvrhnutiu chrbtice u poškodeného ani nemuselo dôjsť, lebo bolesť nemožno nikomu dokázať, ale ani vyvrátiť, nakoľko ide o subjektívny

údaj pacienta, ktorý musia brať s istou rezervou, ale musia mu veriť. Tvrdenia zapísané ošetrojúcim lekárom MUDr. K. „chlapec má bolesti v oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice“ znalec nemohol vyvrátiť. Pokiaľ ide o dobu liečenia poškodeného stanovenú na 18 dní, podľa znalca sa pohmoždenie mäkkých tkanív na povrchu tela prejavuje hemotómom, malým opuchom a v takomto prípade je adekvátna liečba zodpovedajúca diagnóza ľahkého poranenia, čo znamená, že takýto malý hematóm a zdravotné ťažkosti pacienta pominú do 6 dní. Čo sa týka poranení kĺbov a chrbtice vo všeobecnosti, stanovenie diagnózy ľahkého poranenia, či už pohmoždenie alebo podvrtnutie v tejto oblasti neznamená rovnítko, t. z. automaticky dobu liečby do 6 dní. A to práve preto, že pri podvrtnutí, prípadne pohmoždení kĺbov a chrbtice dochádza k vzniku vnútrokľbových a okolokľbových krvných výronov a dĺžku liečby v takomto prípade vlastne určuje pacient svojimi subjektívnymi ťažkosťami, ktoré môžu a nemusia byť podložené objektívnymi príznakmi. Na určenie adekvátnej doby liečby mala vplyv prepúšťacia správa vyhotovená dňa 23.10.2013 a potom správa z odborného vyšetrenia MUDr. K. zo dňa 29.10.2013, 07.11.2013, kde ešte 07.11.2013 doporučoval v rehabilitácii.

Následne znalec doplnil znalecký posudok a uviedol, že poškodený bol po dopravnej nehode prvotne ošetrovaný na chirurgickej ambulancii Nemocnice A. L. I., n.o., MUDr. C.. Ošetrojúcim lekárom poškodeného počas jeho hospitalizácie na chirurgickom oddelení nemocnice bol MUDr. U. a MUDr. K.. Títo lekári poškodeného priamo vyšetrovali a poskytovali mu zdravotnú starostlivosť. Znalec MUDr. A. poškodeného osobne nevyšetroval, neposkytoval a nepotvrdoval mu liečebnú starostlivosť v súvislosti s jeho poraneniami zo dňa 21.10.2013. Poškodený bol po inkriminovanej nehode vyšetrený na chirurgickej ambulancii Nemocnice A. L. I., n.o., dňa 21.10.2013 o 11.46 hod. MUDr. C., ktorá bola v čase jeho ošetrenia neatestovaná lekárka v príprave na atestačnú skúšku z chirurgie, čiže sa jednalo o lekárku bez odbornej kvalifikačnej atestácie. Pri prvotnom ošetrení akéhokoľvek úrazového pacienta sa z odborného hľadiska nedá definitívne stanoviť závažnosť jeho poranenia, presnú dobu liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života, teda ani u poškodeného sa pri jeho prvotnom ošetrení nedalo definitívne stanoviť závažnosť poranenia a presnú dobu liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života. Pri prvotnom vyšetrení úrazového pacienta je možno stanoviť závažnosť jeho poranení len orientačne. Zdravotný stav poškodeného B. K. dňa 21.10.2013 a 22.10.2013 podľa skutočností uvedených v jeho zdravotnej dokumentácii nemožno zo súdnoznaleckého hľadiska považovať za ustálený, avšak bol na základe poskytnutej liečby a pohybového režimu zlepšený. Znalec konštatoval, že na základe subjektívnych ťažkostí poškodeného a objektívne zistených skutočností v jeho zdravotnom stave sa v tomto období nedala určiť presná doba liečenia ako ani doba obmedzenia v obvyklom spôsobe života, nakoľko zdravotný stav poškodeného sa v tomto období (od 21.10.2013 do 22.10.2013) vyvíjal. S prihliadnutím na úrazový dej a lokálne príznaky v oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice je možné konštatovať, že u poškodeného sa mohlo jednať o poranenie - podvrtnutie v oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice ľahkého stupňa, ktoré boli popisované jednak pri odbornom vyšetrení poškodeného počas jeho prijatia na chirurgickom oddelení nemocnice A. L. I., n.o., ako aj počas následných kontrol na ambulancii MUDr. K.. Poranenie v zmysle podvrtnutia v oblasti hrudno-driekovej časti chrbtice sa u poškodeného prejavovalo už dňa 21.10.2013 pri jeho vyšetrení na chirurgickej ambulancii, čo sa prejavovalo príznakmi „chrbtica poklopovo citlivá v dolnej časti Th“. Dňa 22.10.2013 počas rannej vizity nebola hrudno-drieková časť chrbtice poškodeného vyšetrovaná, lebo v zdravotnej dokumentácii z tohto dňa neexistuje žiadna zmienka o objektívnych príznakoch v tejto oblasti tela poškodeného.

Zo znaleckého posudku z odboru dopravy vypracovaného znalcom z odboru cestná doprava Ing. L. A. zistil okresný súd, že vodič motorového vozidla zn. Škoda Fabia, ev.č. 479Bb sa v čase pred dopravnou nehodou pri vychádzaní z kruhového objazdu pohyboval rýchlosťou 40-44 km/h. a v zornom poli vodiča mal viditeľné dopravné značenia /priechod pre chodcov, hlavná cesta, vyvýšené zrkadlo s výhľadom na priechod pre chodcov/. Po prekonaní oblasti zakrytého výhľadu /betónová podpera nadjazdu/ mal dostatočný rozhľad na priechod pre chodcov, registroval pohyb chodcov po priechode, na čo aj reagoval pribrzďovaním vozidla - postupné znižovanie rýchlosti osobného motorového vozidla. Na priechode pre chodcov nedal prednosť v jazde trom chodcom zastavením osobného motorového vozidla pred priechodom a jedného z nich zachytil pravou prednou stranou osobného motorového vozidla pri nárazovej rýchlosti cca 10-12 km/hod. Pri strete došlo k nárazu vozidla do oblasti pravého kolena, pravej strany panvy, pravého lakťa a pádu chodca na vozovku cca 1,5 až 2,0 metre pozdĺžne vedľa osobného motorového vozidla. Chodkyňa a chodec sa cez priechod pre chodcov pohybovali rýchlosťou cca 4,7 m/s - chôdza normálna až rýchla. Na priechod vstupovali v okamihu, keď osobné motorové vozidlo Škoda Fabia ešte bolo v oblasti zakrytého výhľadu. Počas chôdze im dávalo prednosť v jazde osobné motorové vozidlo svedka M. L.. Verzia dopravnej nehody podľa Ing. W. nie je z technického hľadiska prijateľná.

Príčinou dopravnej nehody bola podľa znalca Ing. A., jazda osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia, ev.č. HE-479BB cez vyznačený pás priechodu pre chodcov v čase, keď tadiaľto prechádzali aj chodci s prednosťou chôdze. Vodič vozidla Škoda Fabia mohol nehode zabrániť, ak by po výjazde z kruhového objazdu rešpektoval dopravné značenia a dal prednosť v jazde chodcom pohybujúcim sa po priechode, ako to urobil v rovnakom čase aj svedok M. L. na svojom vozidle. Chodec B. K. mohol dopravnej nehode zabrániť, ak by sa počas chôdze po priechode pohyboval vedľa matky a sestry v rade.

Okresný súd následne po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že k zrážke, resp. náraze do poškodeného došlo zavinením obžalovaného, a preto jeho konanie kvalifikoval aj s prihliadnutím na dobu liečenia a práceneschopnosti ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., nakoľko obžalovaný inému z nedbanlivosti ublížil na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona.

Skutkovú vetu upravil okresný súd tak, že podrobnejšie popísal skutkový dej a zdôraznil, že poškodený prechádzal po priechode pre chodcov cez jednosmernú dvojpruhovú cestnú komunikáciu a že už v čase približovania auta, ktoré riadil Ing. Z. W., stálo pred priechodom pre chodcov a dávalo prednosť chodcom A. K. a jej deťom prechádzajúcim po priechode cez cestnú komunikáciu iné auto idúce vo vedľajšom jazdnom pruhu, pričom už táto skutočnosť mala upozorniť obžalovaného na povinnosť vodiča dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť, uvedenú v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f), zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Pri ukladaní trestu súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 Tr. zák. ani žiadnu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Tr. zák.

Pri hodnotení osoby obžalovaného zistil, že tento je ženatý, otec dvoch synov. Momentálne je nezamestnaný. Pracoval 30 rokov v školstve. Z odpisu registra trestov zistil, že obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol. V mieste trvalého bydliska je hodnotený iba všeobecne.

Obec ho hodnotí ako osobu, ktorú často vídať pod vplyvom alkoholu, pričom jeho správanie nebolo doteraz prejednávané priestupkovou komisiou. Dňa 21.08.2012 bolo vydané rozhodnutie č. 457/2012 o spáchaní priestupku, kde ako držiteľ psa spôsobil ujmu na zdraví.

Okresný súd s ohľadom na osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosti nápravy, ako aj závažnosť žalovaného skutku za súčasnej potreby ochrany spoločnosti pokladal za dostatočný, primeraný a v neposlednom rade i za spravodlivý trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov, teda na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, ktorého výkon podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka. Keďže žalovaného skutku sa obžalovaný dopustil v súvislosti s vedením motorového vozidla, okresný súd mu uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze viesť motorové vozidlá všetkých skupín, na ktoré je podľa zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, potrebné vodičské oprávnenie, a to vo výmere dva a pol roka.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania obžalovaného ako aj dôkazov, ktoré boli vykonané okresným súdom a orgánmi činnými v trestnom konaní dospel k záveru, že okresný súd vykonal všetky dôkazy a tieto aj náležitým spôsobom vyhodnotil. Aj podľa názoru krajského súdu, z výpovede hlavne svedkov M. L. a N. P., ako aj matky maloletého A. K. a samotného maloletého B. K., evidentne vyplýva aj tá skutočnosť, že obžalovaný ako vodič motorového vozidla nedal prednosť na priechode pre chodcov tam prechádzajúcim chodcom, pričom poškodeného zachytil pravou prednou časťou motorového vozidla, čo vyplýva jednak z výpovedí svedkov, ako aj z fotodokumentácie predmetného motorového vozidla.

Obrana obžalovaného spočívajúca v tom, že mu chodec náhle vstúpil do vozovky, je výpoveďami týchto svedkov vylúčená, pričom pri úvahách o tom, kde skončilo motorové vozidlo po zrážke do chodca, je potrebné poukázať na výpovede svedkov P., L. K. a A. K., ako aj na výpovede svedkov O. C. a Q. C., z výpovedí ktorých je zrejmé, že motorové vozidlo bolo odstavené, resp. po dopravnej nehode stálo vo vzdialenosti 3 až 5 metrov za priechodom pre chodcov na ľavej strane vozovky. Výpoveď svedka Bc. V. R. vo vzťahu k postaveniu vozidla po dopravnej nehode, keď tento svedok uvádzal, že vozidlo stálo ešte pred priechodom pre chodcov, nie je podľa názoru krajského súdu, hodnoverná, nakoľko evidentne

došlo k zrážke chodca na priechode pre chodcov a je tu rad priamych svedeckých dôkazov, ktoré svedčia o tom, že motorové vozidlo po náraze do chodca nezastavilo na priechode pre chodcov, ale až za týmto priechodom pre chodcov.

Čo sa týka poranení a dĺžky práceneschopnosti tu krajský súd poukazuje v plnom rozsahu na znalecký posudok z odboru zdravotníctva a jeho doplnok ako aj výpoveď znalca na hlavnom pojednávaní, kde evidentne znalec potvrdil poranenia poškodeného. Tu poukazuje krajský súd, že sa jedná u poškodeného o maloletú osobu, ktorá v čase dopravnej nehody mala 12 rokov. Teda krajský súd vylučuje možnosť, aby zo strany tejto maloletej osoby došlo k u klamaniu vo vzťahu k poraneniám a bolesti.

Za takejto situácie s prihliadnutím aj na znalecký posudok z odboru dopravy potom správne rozhodol okresný súd, keď upravil skutkovú vetu v napadnutom rozsudku a v súlade so zákonom dospel k záveru, že k dopravnej nehode došlo zo zavinenia obžalovaného, pričom správne kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., nakoľko obžalovaný inému z nedbanlivosti ublížil na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona.

Podľa názoru krajského súdu, nepochybil okresný súd ani pri rozhodovaní o treste, jeho druhu a výmere, vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho charakteristiky, na odpis registra trestov a trest uložený obžalovanému v trvaní dvoch mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka, považuje aj krajský súd za trest zákonný.

Je zrejmé, že obžalovaný pri vedení motorového vozidla porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, a preto v súlade so zákonom je aj uloženie trestu zákazu činnosti spočívajúce v zákaze viesť motorové vozidlá všetkých skupín, na ktoré je podľa zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, potrebné vodičské oprávnenie na dva a pol roka.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle ustanovenia § 319 Tr. por. zamietol.
jednoznačne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.